

ГОСТИТЪ НА БАБА ТОНКА

Четата на славния Хаджи Димитър бѣше разбита. Войводата падна убитъ на Бузлуджа, помощника му Стефанъ Караджата обесиха въ Русе, а изловенитѣ въстаници изпратиха на заточение въ Анадола. Турцитѣ мислѣха, че сж сплашили раята, че тя вече ще кротува и че ще носи покорно робския хомотъ. А не бѣха изминали и две пълни години и изъ българско се разнесе една нова дума: комити. Отъ градъ на градъ, отъ село на село денонощно сновѣха нѣкакви смѣли младежи и учеха хората да се готвятъ за бунтъ. Най-голѣмиятъ бунтовникъ бѣше дяконъ Левски, неговъ прѣвъ помощникъ бѣше Ангелъ Кънчевъ, а другитѣ, тия, които властта не можеше да открие, бѣха хиляди и хиляди.

— — — — —

Слънцето отдавна бѣ залѣзло въ златнитѣ води на Дунава. Тихъ вечеренъ вѣтръ подухваше край великата славянска рѣка и отнасяше златно-червенитѣ листа на салкъмитѣ. По прозорцитѣ на кжщитѣ пламваха първитѣ свѣтлини, плахи и примигващи като свѣтулки. Отъ румънския брѣгъ грѣха лампитѣ на пристанището въ Гюргево и хвърляха дълги огнени езици надъ спокойната водна ширь.

Кжщата на баба Тонка бѣше надъ самия брѣгъ на Дунава. Застанала облакътена на стобора, старицата очакваше гости. Отъ сутринята още синътъ ѝ Никола бѣ я предупредилъ, че ще дойде тази вечеръ съ приятели. А какви бѣха приятелитѣ на сина ѝ, баба Тонка отлично знаеше. Сама тя бѣше учила синоветѣ си, че трѣбва да